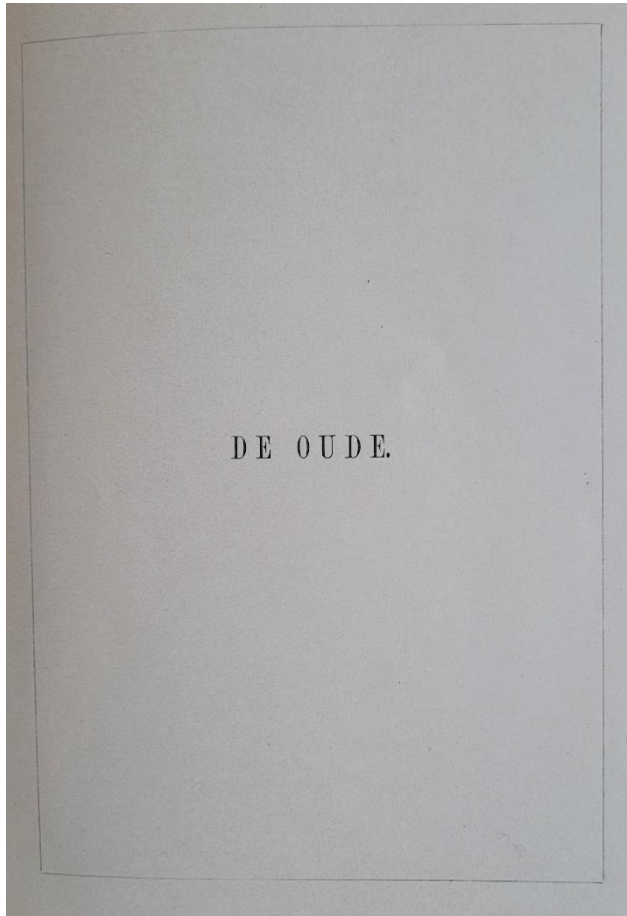

De oude

Een gedicht geschreven in 1860 door J.J. Cremer (1827-1880).

Goa kom, loa'k 'en bietje goan zitten,
Lang kuijren dat geet zoo nie-meer,
En 't zunnেকে schient hier zoo lekker,
Stoa kruksken, ik zet mien wat neer. —

Da's rusten! wel jong, nou bekom ik;
Dat duut er 'en mins nog is goed,
Rondum ien de bluumpkes te zitten,
En 't zand as 'en stoof oan de voet'.

Wel mins, 'k had mien lêven geen plekske
Woar 'k mien zoo is koesteren kon;
Moar, toen'k ook nog jong was van joaren,
Toen hieuw ik zooveul van geen zon.

'k Bin oud! joa, al tachtig keeren
He'k bloaj' oan de boom' weer gezien,
Moar, altied al mooier en grunner,
Zoo grun as van 't joar — nooit misschien.

„Verbeiding!” zeit ouwe buur Hermen,
„'t Is altied weer krek en allins.”
Moar, ik zeg: dat grun wordt al mooier,
Hoe ouwer 't gezigt van 'en mins.

'k Bin oud! moar, 't is doarum niet slechter,
De zurgun die kniepen nie-meer,
Mien kienders ze lêven gelukkig,
Heur voader, veur goed bij den Heer.

Mien Koatje, ze het er al zeuven,
Heur oudste, die rêkent Sint Jan,
As dát kumt, dan bin'k overgrootje;
Wa'n oud mins niet wêzen al kan!

Wa'k bin, joa, dat bin'k deur Gods goedheid,
En, zin ook de been' niet zoo ree,
'k Goai zundags toch altied noar kark toe,
En 't krukske dat helpt mien gedwee.

Kumt Dolmans met tweespan gevoaren,

Dan keert ie egoal wat op zied,

Dat duut ie, veur ouwen met krukskes,

Veur springfluuters duut ie dat niet.

„He jong zin!” zei Hermen nog giester,

Moar ik zeg: dat hawwe ien 't verleen.

En, jong zin kent iedere mins wel,

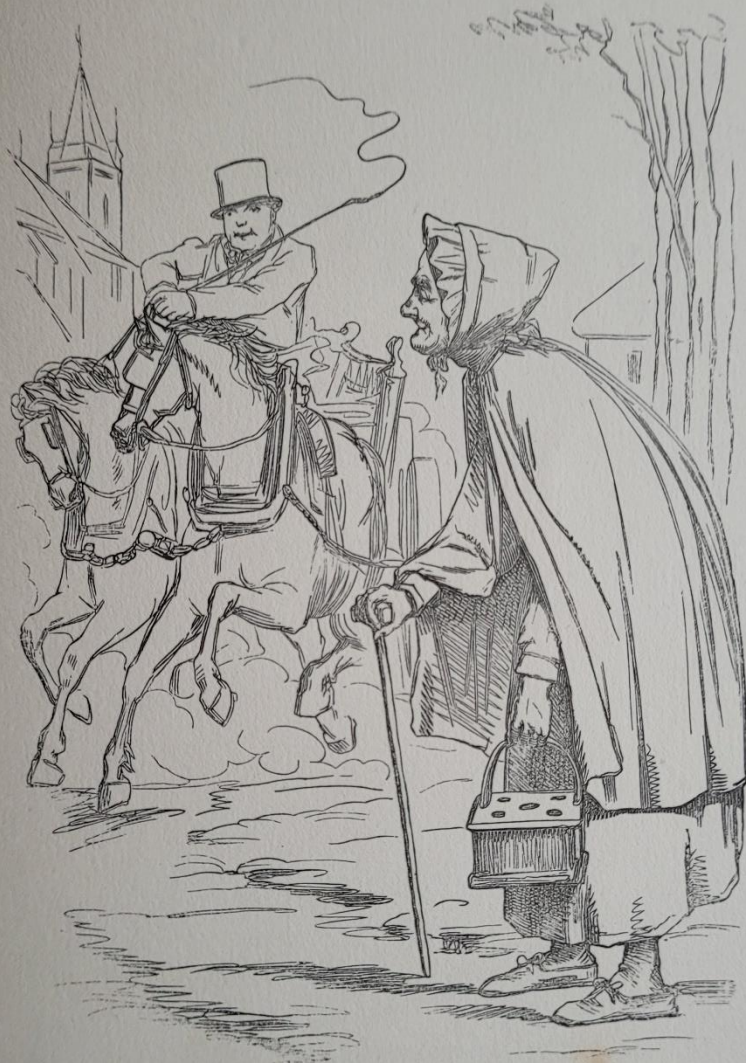
Moar, gries hoar, dat kriegt niet ielkeen.

Dan proat ie — nou mein ik weer Hermen —

Van vroeger 'en bêteren tied.

Moar nee, doar kan'k heel niet mee instoan,

Went, 't is nou al wonder wa'j ziet.

Doar krieg ik — um één dink te nuumen —

Van Kee, die noar stad is gegoan:

Zoo'n glêske, woar zij met heur kienders

En man, krek as lêvend op stoan;

Dat dink — in 'en ummezien verdig —

Geet boven 'en minsen begriep:

Geteikend, en toch niet geteikend;

Ze nuumen 'et Dageerotiep.

Was dát er ien vroegere joaren,

Dan ha'k er zoo mennig en een

Die dood zin, nou ook op zoo'n glêske;

Oudtieds zeg ik kost'er dat geen.

En dan nog — al lêk ik geen kranten,
We heuren hier egoal toch wat —
Geen perds trekken nou meer de woagen,
Moar vuurspul — ten minsten ien stad.

Gezien he'k 'et niet, moar ze proaten:

Van Oarem tot heel Amsterdam,
In dardehalf uur; hoe is 't meuglik!
Oudtieds da'j 'en dag doar veur nam.

Dan zeggen ze — moar 't kan wel wêzen
Dat doar de vergrooting wat liegt —
Da'j nou langs 'en iesder kunt proaten
Zoo wied a'j moar wilt, krek of 't vliegt.

Ik mogt er bekeurbeild is vroagen:

Hoe geet 'et Cernelis of Mie?

Dan heur ik — zoo zonder da'j 't zien kunt —

Uut Zutphen weerum: wat en wie.

Dat alles dat he'k moar van 't zeggen,

Wa'k hier zie, dat zeit nog veul meer:

Oudtieds zonk de kar ien de klei-weg,

't Rolt nou over griendwêges heer.

Dan sprêkt ie — 'tis altied buur Hermen —

Van onrust en duurte over 't land;

Moar ik zeg: wel menneke, gleuf toch

Niet alles, wa'j lêst ien de krant.

Denk Hermen, — dat zei'k hum nog giester —

Denk dan is oan vroegeren tied,

Toen hier de Fransoos ons temtierde,

En 't mansvolk moar doodvechten liet.

Joa, 'k weet niet hoeveul uut de Bêtuw,

In Rusland krepierden van kou;

En, hoeveul d'r uut is gegeven,

Allinnig veur pluksel en rouw.

Denk — zei'k hum, denk toch oan dit alles;

En duurte! mins, sprêk met verstand,

Wát kostte de sukker en koffie

Toen hier de Fransoos was ien 't land?

Toen, toen kon geen mins ze betoalen,
En nou, 'k drink ze driemoal per dag,
De koffie, ze proat as ze pruttelt,
En ruuken! jong, wa'k ze gern mag! —

'k Bin oud, moar, 't is doarum niet slechter:
De kienders, die he'n mien besteed,
En dukkels ook kumt er een kieken,
En vroagen, hoe 't moeder hier geet.

Dan zeg ik: Wel Jan — of wel Koatje,
Of wie ook — Goddank nog gezond,
'k Heb meer as 'en mins hier kan vroagen,
En nou al krek tachtig joar rond.

En, kan'k 'et dan bêter nooit kriegen?

Joa, 't zunnেকে lonkt met zien oog:

Wa'j goeds hebt dat kumt 'er van boven,

Wat goed is dat keert noar umhoog.

En Boven....? joa, Boven is 't reiner,

Moar hoe....? zie, dat weten we niet,

Oan God hier moar dank en moar eere;

Kom, krukske, 'k verbeuzel m'n tied.

JULIJ 1860.

De oude.

Uit: Een Betuwsch klaverblad: gedichtjes van J.J. Cremer. Schiedam: H.A.M. Roelants, 1863.

www.jacobcremer.nl

Laatst bijgewerkt: 27 januari 2022